Els vuitens, una dimensió gairebé desconeguda

El Girona només ha arribat quatre vegades a ser un dels setze millors equips de la Copa, sigui quina sigui la nomenclatura de la competició (República, Generalísimo o del Rei), al llarg dels seus 90 anys d'història

Una cosa és que l'afició no les tingui totes amb la Copa del Rei. Això de carregar de partits una plantilla no del tot llarga com ho és la del Girona pot passar-li factura, si els partits s'amunteguen i els minuts s'acumulen. L'altra, el que puguin pensar o dir els propis protagonistes, els futbolistes. Enric Franquesa no es va tallar ni un pèluns dies enrere, quan se li va preguntar per aquesta competició. Ell, qui va viure l'excel·lent trajectòria del Mirandés la temporada passada precisament a la Copa, eliminant el Coruxo, UCAM, Celta [/esports/futbol/primera-divisio/celta-de-vigo/], Sevilla i Vila-real per plantar-se a les semifinals i vendre cara la seva pell davant la Reial Societat. «És il·lusionador i un gran aparador per a tots els jugadors.Soc dels que pensen que les bones dinàmiques sempre ajuden i quan guanyes, i a més si ho fas contra rivals importants de Primera, això et permet tenir més confiança i autoestima que es pot aprofitar a la Lliga». Sembla que és precisament aquest el sentiment de la plantilla. També del cos tècnic, encara que Francisco té ben clares les prioritats i sap que és a Segona on vol que l'equip realment rutlli i tregui els partits endavant. Dissabte, en una de les actuacions corals més correctesque es recorden, el Girona eliminava el Cadis [https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/16/descans-montilivi-segueix-lempat-girona/1083593.html], equip de la màxima categoria. Ho feia uns dies després de deixar també el Lugo fora de la competició [https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/07/cronica-girona-lugo/1082073.html] a còpia de fe i entrega a la pròrroga. Abans havia caigut el Gimnástica Segoviana [https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2020/12/18/bustos-marca-diferencia/1079235.html], el primer rival. Això condueix els blanc-i-vermells als vuitens de final.Una dimensió gairebé desconeguda.

Són 117 edicions de la Copa. Des del seu naixement, el 1903 i fins ara, comptant alguna interrupció, ha anat canviant de nom i no pas poques vegades. L'actual Copa del Rei també s'ha anomenat del Generalísimo o de la República, entre d'altres. Al llarg de tot aquest temps, el Girona tot just s'ha plantat entre els últims setze equips supervivents en quatre ocasions. Tot just la present és la quarta vegada. Superades dues rondes i l'eliminatòria dels setzens, s'atrapen els vuitens de final. Com el 2019, 1949 o 1936. En cap altra edició ha arribat tot lluny el conjunt català, que només ha superat aquesta ronda un cop. Va ser fa dos anys, en un gener esbojarrat i farcit de partits, amb Eusebio Sacristán a la banqueta i l'equip encara a la Primera Divisió, pocs mesos abans de lamentar un fatídic descens de categoria.

Encara no havia canviat el formati no hi havia partit únic fins a semifinals, com fins ara. El Girona s'estrenava directament a setzens, a doble enfrontament amb l'Alabès. Empat agònic a Mendizorrotza (2-2) i victòria a Montilivi (2-1) per seguir endavant. A vuitens, un dels grans: l'Atlètic de Madrid. Taules a l'estadi (1-1) i un històric 3-3 al Wanda Metropolitano, amb l'oportú i alhora decisiu gol de Seydou Doumbia als últims minuts per segellar una classificació que ningú oblidarà. Ja no hi va haver manera de passar el sostre dels quarts, plantant cara al Santiago Bernabéu (4-2) i perdent clarament a Montilivi (1-3) per dir adéu davant el Reial Madrid. És el cop que

l'equip ha arribat més lluny en aquesta competició.

Per trobar una aventura similar cal remuntar-se setanta anys enrere. El 1949, en l'anomenada Copa del Generalísimo, el Girona disputava els vuitens, que es van jugar a partit únic i contra tot un Barça. L'equip llavors entrenat per Carlos Platko, que llavors competia a la Segona Divisió i que va aconseguir la salvació amb homes com Lluís Pujolràs, Arcadi Camps, Emili Huguet, Jaume Curbet o Pedro Medina en pantilla, va caure amb claredat. Un 9-0 incontestable contra el conjunt blaugrana, on hi jugava Josep Puig Curta, fill de Sant Martí de Llémena i amb passat a Vista Alegre. Una mica més d'opcions, tot i que no se'n va sortir, havia tingut el Girona una mica més d'una dècada enrere, el primer cop que es convertia en un dels setze supervivents. La Copa, llavors era de la República. Era el 1936 quanli va tocar el Betis, llavors a la màxima categoria, tot buscant fer-se un lloc als quarts de final. Entrenat per José Luis Zabala, l'equip va perdre tots dos partits, però per la mínima. 1-2 a casa i 3-2 a Sevilla. Aquell any, líder del seu grup, el Girona va arribar a disputar la promoció per pujar a Primera però no se'n va sortir contra rivals com el Saragossa, Celta, Xerez, Múrcia i Arenas.

Aquest divendres, torn pel sorteig tot esperant el rival. El partit de vuitens, la setmana següent.

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/18/vuitens-dimensio-gairebe-desconeguda/1083825.html?utm_source=rss